

***In memoriam: zece ani de la săvârșirea din această viață,
pământească, a Părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa***

***Recenzie: „Viața Părintelui Calciu după mărturiile sale și ale
altora”, Ediție îngrijită la Mănăstirea Diaconești - Bacău, Cu o
predoslovie a Înaltpreasfințitului Mitropolit Bartolomeu Valeriu
Anania, Editura „Christiana”, București, 2007, 350 pagini...***

Iată că de două milenii încoace, adică de la întemeierea credinței creștine, ne străduim să ne cinstim și să ne omagiem eroii istoriei sau martirii credinței precum și personalitățile marcante, universale și naționale, care au amprentat istoria, veacurile și locurile cu activitatea, cu viața și cu învățăturile ori scrierile lor mult folositoare!...

Drept urmare, mi-am adus și eu aminte, pentru câteva momente, cuprins fiind de emoție, respect și venerație, de Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa acum, la momentul împlinirii a zece ani de la nașterea sa în viața cea cerească, când a avut venerabila vârstă de 82 de ani, eveniment ce s-a săvârșit în ziua de marți – 21 Noiembrie anul 2006; De asemenea, am avut un prilej și un răgaz de reflecție și (de) reculegere și în timpul slujbei prohodirii care s-a desfășurat la Mănăstirea Radu Vodă din București, în ziua de sâmbătă – 02 Decembrie anul 2006, iar apoi a înmormântării sale în cimitirul Mănăstirii Petru Vodă din județul Neamț, la care am reușit să particip și eu alături de foarte mulți slujitori ai altarului bisericesc străbun, în frunte fiind un alt vrednic de pomenire – Prea Fericitul Părinte Teoctist – Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, precum și (de) foarte mulți fii duhovnicești și ucenici, cunoscuți ori apropiați,!...

Pentru a fi sincer, doresc să recunosc că în iureșul acestor zile, am constatat cu oarecare strângere de inimă, că nu este ușor să vorbești ori să scrii despre Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, mai ales pentru unul ca mine care l-am cunoscut de relativ puțină vreme, adică de numai 10 de ani!... De ce? Pentru că Părintele Gheorghe Calciu s-a conturat și s-a identificat în mintea și în inima mea, prin câteva trăsături și calități distincte: - în primul rând caracterul, onoarea și demnitatea părintelui apoi vocea sa inconfundabilă, cât se poate de sobră dar și caldă în același timp; după aceea cultura teologică și nu numai, cu care a fost înzestrat datorită muncii și tenacității prea cucerniciei sale; luciditatea și spiritul său critic însoțit de foarte multă înțelegere și condescendență; pe urmă spiritul de disciplină, în primul rând cu el însuși, de rigoare academică, doctrinară, liturgică și canonică revelată cu fiecare slujire a sa ori cu fiecare predică sau cuvântare, toate fiind susținute într-un mod foarte coerent și elevat, în diferite împrejurări și cu diferite ocazii; comportamentul, felul său de a fi și de a se raporta la semenii săi, la fiecare în parte într-un mod deosebit și unic, fiind foarte respectuos, accesibil și deschis, toate acestea ducând la descoperirea în persoana sa a eticii bunului simț, pe care a cultivat-o de-a lungul întregii sale vieți și care astăzi o întâlnești tot mai rar!... Părintele Gheorghe Calciu a mai avut și calitatea de a fi un om de o

sinceritate, discreție și modestie ieșite din comun, care mi-au inspirat foarte multă încredere, confort sufleteș și dragoste față de valorile perene ale spiritualității și culturii noastre autentice!...

Iar cartea aceasta se prezintă în aceste vremuri, ca un omagiu și un prinos de cinstire și de recunoștință, tocmai acum la împlinirea a cinci ani de la mutarea în veșnicele lăcașuri a Părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa – cea care a făcut parte „din generația destinată nu doar temniței, dar și sinistrei reeducări de la Pitești, puse pe cale și dirijate de tot ceea ce comunismul avea mai abject. Una era să petreci ani grei de închisoare laolaltă cu camarazii aceleiași suferințe, și chiar luni de tăcută reclusiune într-o celulă izolată, și alta să treci prin convulsiile fizice și morale provocate de propriii tăi camarazi deveniți diavoli și, până la urmă, istovit, să te pomenești asemenea lor. Sunt traume sufletești pe care numai un erou le poate depăși, dar care îi rămân pe viață în cârcă, asemenea unei jivine cu ghearele înfipite în grumaz. Părintele Calciu știa că o cădere poate fi depășită numai prin asumarea ei conștientă și responsabilă, și aceasta l-a făcut, până la urmă, victorios” – potrivit aprecierii cuprinsă în „Predoslovia” cărții, semnată de Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit, de pioasă și vrednică amintire, Bartolomeu Valeriu Anania.

Scopul și motivul apariției acestei lucrări este foarte bine reflectat în „Lămurire asupra ediției” unde se arată adevărul „că nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă, nici o făclie aprinsă să stea sub obroc. Tot astfel, nu se cuvenea ca viața Părintelui Gheorghe Calciu să fie tăinuită, ci pusă în sfeșnic, ca să lumineze tuturor celor din neamul său”. În altă ordine de idei, scrierea de față este alcătuită din „Predoslovie”, „Lămurire asupra ediției” și patru părți, intitulate: „Viața este Hristos”, „În prigoniri adeseori”, „Exilul”, „Moartea nu există”, la care se adaugă „Addenda” – cu „Testament”, „La un an de la adormire” și „Bibliografie – Gheorghe Calciu-Dumitreasa”. Cartea mai este completată la urmă și cu câteva fotografii, ce reflectă unele secvențe și evenimente din viața Părintelui.

Lucrarea, deci, cuprinde mai întâi, înregistrarea unui interviu pe care Monahul Moise de la Mănăstirea Oașa i-l luase Părintelui Gheorghe Calciu cu patru ani și ceva în urmă, pe parcursul a trei zile de împreună-călătorie prin țară. Iar ostenitorii, mai bine spus ostenitoarele Mănăstirii Diaconeschi – Bacău, care au compus și structurat cartea au constatat „cu mare bucurie că interviul, cu o durată de șase ore, era de fapt, o incursiune amănunțită în viața părintelui, din copilărie până în momentul expulzării din țară, în august anul 1985” – maicile nefăcând altceva decât să transcrie materialul, completându-l cu informații din alte interviuri și articole. În continuarea cărții, cercetându-se fondul de manuscrise al Arhivelor CNSAS, au fost găsite și câteva fragmente de manuscrise ale Părintelui, confiscate în anul 1979, înainte de a doua sa arestare. „Ele cuprind relatări ale unor episoade din prima detenție și din timpul activității de preot profesor la Seminarul Teologic din București. Le redăm ca atare în partea a doua a cărții, ca o completare la informațiile cuprinse în interviu. Tot aici am inclus extrasele din dosarul de urmărire al

Părintelui Calciu de la CNSAS, extrase, selectate și adnotate de Monahul Moise. Precizăm că scopul nostru a fost să întregim, prin aceste informații, anumite aspecte din viața și activitatea Părintelui Gheorghe Calciu, arătând că drumul Părintelui spre Împărăție a urmat calea pe care Domnul Însuși a avut-o: Părintele Calciu Dumitreasa a fost în iad cu sufletul, dar l-a biruit în Iisus Hristos și s-a făcut părtaș la Înviere. Rămânea să mai acoperim perioada exilului în America. Pentru aceasta ne-am adresat familiei Părintelui, precum și credincioșilor din Parohia „Sfânta Cruce” din Washington D.C., unde sfinția sa a slujit în ultimii aproape douăzeci de ani. „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unul față de altul”. Și am cunoscut că aceștia erau cu adevărat ucenicii Părintelui Calciu. În câteva zile, toată comunitatea de la „Sfânta Cruce” s-a mobilizat. Fiecare avea ceva de spus despre Părintele. Două suflete generoase s-au ostenit să adune și să ne trimită toate aceste mărturii. Cu încuviințarea lor, ne-am luat libertatea de a selecta și organiza materialul potrivit cu concepția de ansamblu a cărții.

Am adăugat la sfârșit scrisorile dictate de Părintele, înainte de moarte, către familie, enoriași, către Înaltpreasfințitul Părinte Bartolomeu Valeriu Anania – căruia, printre altele i-a spus ca „Dumnezeu să Vă dea tăria cugetului și arma cuvântului să evitați pe cât posibil unui om, răutățile care încep să atace tot mai violent adevărurile credinței noastre ortodoxe și să Vă lungească zilele spre slava Sa. Amin”; apoi către Părintele Arhimandrit Iustin Pârvu și Mănăstirea Diaconești, ultimele trei netipărite până acum, precum și câteva însemnări făcute de cei apropiați, la un an de la adormire”, cum ar fi: preoții Iustin Pârvu, Amfilohie Brânză, Adrian Beldianu, Nicolae Tănase, Monahul Filotheu, apoi domnii Demostene Andronescu, Erast Călinescu, Lucian Popescu. Așadar, această carte – ce are câte un citat scripturistic drept motto la începutul fiecărei părți - ne oferă nouă, celor obișnuiți cu o viață comodă, prilejul de a medita la jertfă, la suferință și la cruce. Și asta pentru că nimic nu se poate realiza fără efort, fără jertfă. Tendința, tentația și ispita omului contemporan, spune Sfântul Paisie Aghioritul, este de a dobândi totul fără jertfă, așa încât și noi creștinii, am dori să ne mântuim fără să ne nevoim, ceea ce este, de fapt, imposibil. Așa stând lucrurile, cartea de față este un memento, o aducere aminte a vremurilor extraordinare și teribile în care cei ce au vrut să se mântuie au avut foarte mult de suferit, adică atunci când statul român, comunist și ateu, folosindu-se de instituții diabolice și draconice precum securitatea și închisoarea, i-a chinuit pe cei mai buni creștini, aflați atunci printre noi; căci „comunismul a umplut cerul de Sfinți – zice Părintele Arhimandrit Arsenie Papacioc.

În altă ordine de idei, lucrarea aceasta, cu adevărat mărturisitoare și folositoare, mai cuprinde o scrisoare deosebită adresată de către Ioan Ianolide Părintelui Gheorghe Calciu - la 08 august anul 1985, având o valoare inestimabilă și de-a dreptul profetică și testamentară, drept pentru care, în memoria și a unuia și a celuilalt o redăm în cele urmează, în întregime: „*Frate Calciu, Preamărit să fie Hristos prin mii de sfinți și martiri ai acestui veac, în rândul cărora ne-am aflat, și pe unii dintre ei i-am văzut și-i mărturisim lumii spre pocăință. Preamărit să fie Hristos*

pentru milioanele de victime creștine ucise de furia caiafică, pe care-i purtăm în sufletele noastre și-i mărturisim lumii, spre trezire. Preamărit să fie Iisus Hristos prin zecile de milioane de victime omenești, cel mai cumplit genocid al istoriei, pe care lumea nu-l ia în considerare. Dar noi vrem să salvăm lumea de un asemenea destin, deci o chemăm la realitate. Creștinătatea și omenirea întreagă trebuie să se trezească, cât timp nu e prea târziu. Oamenii să se teamă nu de aceia careucid și iau viața, ci de aceia careucid sufletele, transformând viața în iad veșnic. Trebuie făcuți să înțeleagă realitatea crudă și incredibilă a vremurilor noastre. Iisus Hristos și Antihrist dispută puterea acestei lumi. De nu vom fi vrednici de Hristosul ce vine, de Hristosul ce este, de Hristosul înflăcărat în luptă cu Antihrist, vom fi pierduți și omenirea va cunoaște un rău și mai grav, de o întindere catastrofală. Creștinătatea are deplina răspundere pentru mântuirea întregii lumi și trebuie să și-o asume... Domnul Iisus, Maica Preacurată, toți sfinții dintotdeauna să fie cu tine, spre slujirea lui Iisus Hristos și a oamenilor!” – Ioan Ianolide, 8 august anul 1985.

Cu alte cuvinte, această scriere constituie o adevărată odisee a spiritului, o introspecție abisală făcută cu multă umilință și finețe dar și conștiință misionar-apologetică, pe care numai un om trecut prin chinurile iadului și ieșit curat pe malul înalt al sfințirii le-a putut primi de la îngerul care l-a vegheat pe toată calea încercărilor”, căci acești martiri contemporani au supraviețuit în arena „leilor comuniști” datorită credinței lor nestrămutate în Dumnezeu - Cel Care „toate le poate celui ce crede”, dându-le celor smeriți Harul ce sfințește, stăpânește și ocârmuiește toată făptura!...

Dintre toate relatările despre închisori și vremurile de prigoană trăite de acești oameni în secolul trecut, din toată investigația psihologică a atâtor autori, toți înzestrați cu duhul mărturisitor, cartea aceasta este una dintre cele mai duhovnicești, una dintre cele mai pătrunzătoare, „cea mai în măsură să înțeleagă împreună cu toți sfinții ce este lățimea și lungimea, adâncimea și înălțimea, să cunoască iubirea lui Iisus Hristos cea mai presus de cunoaștere și să se umple de toată plinătatea lui Dumnezeu (Cf.3, 18–19).” Afirmațiile Părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa făcute în alte împrejurări, se potrivesc foarte bine și aici, căci, „dacă ai îndoieli asupra mântuirii, asupra jertfei sau asupra biruirii vrășmașului văzut și nevăzut prin puterea credinței și a rugăciunii, dacă te îndoiești de iubirea lui Iisus Hristos și de eficiența pocăinței” acest volum, acest document duhovnicesc, te va convinge, deoarece protagonistul lucrării acesteia și toți eroii închisorilor comuniste și politice în general, au căutat în primul rând, să-și pună în ordine propriile vieți, să înțeleagă și să trăiască experiența comunitară din Biserica primară, să-și șlefuiască încet dar sigur, caracterul pentru iubire, jertfă, bunătate și trăirea dragostei comunitare și asta pentru că toți acești mucenici contemporani ai veacului al XX – lea „locuind în aceeași celulă (ori la propriu, ori la figurat), au încercat să facă din spațiul ei o biserică a lui Iisus Hristos, dincolo de toate ispitele, piedicile și poticnelile inerente conviețuirii multora la un loc, într-un spațiu impropriu, mizer și insalubru!...

Și până la urmă, lucrarea cu pricina dezvăluie cititorilor „treptele descoperite de Duhul lui Dumnezeu acestor tineri neștiutori (la început), dar dorind arzător după Dumnezeu: mai întâi, ei constată că omul este mereu atacat de duhurile rele, dar că omul are puterea să le primească ori să le respingă dintru început sau mai târziu, fiindcă aceste duhuri rele îl războiesc pe om, dar cineva care are trezvie poate cunoaște stadiile atacurilor și poate lupta împotriva lor, chiar dacă lupta este complexă și de durată, însă nu imposibilă. Dacă cineva nu este determinat să oprească gândul rău de la început, acesta pătrunde în mintea lui și-i argumentează că nu este chiar atât de rău. Dacă omul acceptă și acest stadiu, gândul devine poftă și-i hrănește mintea, imaginația și simțurile. Până aici fiind războiul nevăzut” – iată școala Filocaliei și a Spiritualității Răsăritene autentice, pe care acești cultivatori ai Duhului și stăruitori într-ale Rugăciunii și Ascezei au învățat-o acolo unde te așteptai probabil cel mai puțin, adică în temnițele „cruciadei roșii”!... Altfel spus, deprinderea persoanei în lupta duhovnicească, parcurgând toate treptele ascezei creștine, în cadrul războiului nevăzut și văzut în care au fost angrenați acești slujitori ai lui Iisus Hristos și iubitori ai aproapelui, duce la o asemenea analiză ce „nu putea fi făcută de către acești tineri decât numai prin prezența Duhului Sfânt, Care i-a asistat pe toată durata vieții lor în închisoare”.

Drept pentru care „cititorul care se va apleca asupra acestei cărți nu o va sfârși fără a fi măcar cutremurat, dacă nu întors spre credință, căci viața Părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa și a celorlalți ca el, este un model moral și o scară de suire spre cele înalte, o chemare stăruitoare de a ieși măcar pentru o vreme din mlaștina acestei vieți și de a urca spre Soarele Dreptății, spre Răsăritul cel de Sus, Care este Iisus Hristos. Oare nu este cutremurător ceea ce spune un teolog și un slujitor al altarului, care și-a asumat suferința și moartea ca pe o curățire și o înviere (căci finalitatea vieții umane nu este moartea, ci învierea)? Și nu vreau ca cititorul de bună credință să treacă fără atenție peste unele cuvinte rămase de la Părintele Calciu, ce se arată a fi adevărate file de Filocalie și Patristică - și asta pentru că vorbea frumos și cu însuflețire, oprindu-se cu precădere la tema lui preferată: aceea a apărării credinței strămoșești, curată, nealterată și autentică (potrivit Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții), și a sentimentelor curat naționale și patriotice, de cea mai bună calitate – pe care și-a asumat-o în viața sa duhovnicească la modul plinar, din convingere și din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în pofida tuturor vicisitudinilor pe care le-a traversat din cauza sistemului și a regimului ticăloșit, antihristic!...

Dacă vom spiciu câteva dintre aprecierile și caracterizările unor cunoscuți și apropiați ai Părintelui, acum la împlinirea unui an de pomenire între cei trecuți în viața fără de sfârșit, vom vedea că „Felul în care părintele își exprima dragostea față de ceilalți era cu totul special. Împărtășea dragoste de la inimă la inimă, niciodată exprimată prin cuvinte, ci de multe ori prin gesturi. În condițiile în care, împreună cu familia, avea domiciliu forțat (înainte de plecarea în SUA), depuși fiind din drepturi, trăind din milostenii, părintele era mult milostiv: purta de grijă

elevilor orfani ai Seminarului (de la Mănăstirea Radu Vodă – București, unde era profesor), le achita bursele, le cumpăra haine și cărți, și pe toate le știe Dumnezeu. Parcă urma rânduiala Sfinților neadormiți, care opreau în mănăstire cât le era de trebuință pentru hrana zilnică și restul împărțeau până seara” – după mărturisirea făcută în această carte, la ultima rubrică a ei, de către Părintele Adrian Beldianu – Parohul Bisericii Mihai Vodă din București – fost elev seminarist de-al Părintelui Calciu.

Scriitorul Demostene Andronescu – un vechi prieten mărturisește că „Despre părintele Calciu nu se poate mărturisi decât tăcând. „Căci sunt cuvinte care nu cuvântă, și sunt tăceri ce pot să spună tot”. Mai ales în cazul lui. Dar cum nu tot muritorul poate capta muzica sferelor pentru a i se tălmăci pe înțelesul lui rosturile firii și deci și ale omului, va trebui totuși să-l evocăm, acum și aici, în câteva lumești cuvinte, pe care însă le vom rosti în șoaptă, spre a nu-i tulbura odihna întru Domnul. Curând vom prăznui un an de când acest rugător de performanță și ziditor de suflete a plecat să se odihnească puțin în Lumina Cea Dintâi și să depună mărturie în fața Celui Atotputernic și a celor ce nu mai sunt aici, ci s-au mutat în veșnicie, despre sine și despre nevrednicia și neputințele noastre.

Cu această ocazie, noi, cei ce l-am cunoscut și i-am fost aproape, ne vom întâlni cu el în duh și poate, de vom fi în stare de grație, îl vom însoți, tot în duh, într-o ultimă „călătorie prin duhul României”. Pentru mine, apropierea acestei prăznui are și o altă încărcătură. Una specială. De aproape cincisprezece ani, în fiecare toamnă, la sfârșitul lui septembrie și începutul lui octombrie, prietenul meu, părintele Ghiță – așa îi spuneam noi în intimitate – îmi era oaspete. Venea și se instala la mine ca la el acasă. Și ne simțeam bine. Și eu, și el. Uneori, când rămâneam singuri, dădeam în mintea copiilor: ne zbenguiam, ne băteam cu perne și făceam fel de fel de trăsnași. Asta poate pentru că nici eu, nici el nu am avut tinerețe. Cu prilejul acestor vizite, casa mi se transforma în chilie de duhovnic și în loc de pelerinaj. Venea multă lume să-l vadă și să-l „pipăie” pe părintele. Unii o făceau doar din snobism, pentru a se putea lăuda în cercurile lor că l-au văzut și au vorbit „cu popa Calciu”, dar cei mai mulți veneau sfioși, mânați de reale nevoi sufletești. Și părintele avea pentru fiecare un sfat, o vorbă bună, un îndemn duhovnicesc. Unii, mai ales cei în vârstă, dar și mulți tineri, veneau pentru spovedanie. Și părintele nu refuza pe nimeni. Se închidea cu fiecare într-o cameră și acolo se sfârșea această Sfântă Taină. După spovedanie se întreținea îndelung cu omul, dându-i povețe și spunându-i vorbe de încurajare. Unora le dădea dezlegare, altora canoane și tuturor sfaturi. Pe toți îi îndemna să-și găsească un duhovnic la care să meargă des. Părintele acorda o atenție deosebită tinerilor, pentru care avea o aplecare specială. Considera că ei sunt „sarea pământului”, dar că, în același timp, sunt și cei mai vulnerabili la capcanele și smintelile acestui veac. Considera de asemenea, că nouă, celor mai în vârstă, ne revine datoria de a le îndruma pașii și de a le veghea devenirea, fiindcă – spunea el – „lumea de mâine va arăta așa cum vor rodi ei, și ei vor rodi numai dacă noi îi vom plivi, adică dacă vom stârpi din jurul lor buruienile care-i sufocă”. Același interes l-a manifestat părintele Calciu și pentru tinerii români „destărați”, pe care i-a întâlnit în

exilul său de peste Ocean. În cele câteva vizite pe care i le-am făcut în America, am fost plăcut impresionat că Biserica Ortodoxă Românească „Sfânta Cruce” de lângă Washington D.C., în care slujea părintele, era în fiecare duminică plină de tineri, în special, care veneau aici să se întâlnească cu Țara. Multora dintre ei părintele le era și duhovnic, și protector, și sfătuitor, și uneori chiar și în instanță de judecată, iar ei se considerau, pe drept cuvânt, fiii lui duhovnicești” – toate acestea, conform relatărilor domnului Andronescu.

Un alt cunoscut – Lucian Popescu subliniază faptul că „Părintele vorbea cu aceeași deferență cu oricine, fiind cu asta câteodată pricină de poticnire. Îi era la fel de drag să zică vorba bună țigăncii din parcare Mănăstirii Voroneț, sau politicianului de cel mai înalt rang, sau bogătașului care nu își ținuse fâgăduiala, sau celui ce și-o ținuse, sau ierarhului, sau duhovnicului închis de comuniști mai mult ca el, sau intelectualului dezamăgit în sinea lui că dialogului i se refuzau posibilele subtilități, sau deghizatului securist înmuiat ori neînmuiat încă de radiațiile nenumite ale părintelui, sau vameșului, sau desfrânatei, sau lunatecului. Nu am văzut niciodată un om gășind atât de bine calea cea dreaptă, care e totuna cu cea de mijloc, atunci când ea există, în drumul complicat ce duce, mereu în proximitatea iadului, către Împărăția Tatălui. În anul 1990 a fost alungat cu violență din Seminarul teologic din București, de unde în anul 1978 a fost arestat pentru Cuvântul lui Dumnezeu (cele „Șapte Cuvinte către tineri”). În anul 2006, slujindu-i-se arhiereste de Prea Fericitul Patriarh Teoctist, a plecat pe ultimul drum din biserica Radu Vodă a aceluiași Seminar”.

Părintele Ieromonah Amfilohie Brânză – Duhovnicul Mănăstirii Diaconești – Bacău recunoaște că *„Am vorbit de acești părinți mari ai Ortodoxiei noastre, pe care noi nu-i numim sfinți, căci ne temem de asta. Dar pentru noi au fost ca niște sfinți. Așa i-am simțit, așa i-am perceput. Fiindcă i-am văzut împlinind sub ochii noștri Evanghelia, pentru că ne-au învățat creștinismul practic prin exemplul personal: au flămânzit ei ca să sature pe cei flămânzi, au privegheat ei ca să se odihnească cei osteniți, au pătimit ei ca să ia mângâiere cei întristați, s-au sacrificat ei ca să trăiască ceilalți. Bunul Dumnezeu să-l odihnească cu sfinții pe părintele Calciu și pentru rugăciunile lui să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi toți. Amin”.*

Prin urmare, lucrarea în sine este un complex, un tot grăitor, alcătuită dintr-un șir întreg de evenimente, fapte, momente cruciale, de-a dreptul existențiale și determinante pentru eroul cărții, care, deși s-a urmărit acest lucru, nu a fost niciodată victimă, ci întotdeauna va fi consemnat (alături de ceilalți), de către posteritatea ce trebuie să fie cât mai obiectivă, drept eroul credinței, purtătorul Duhului Celui Dumnezeiesc în iadul lumii acesteia pământești, din a doua jumătate a secolului al XX – lea!...

Scriitorul Răzvan Codrescu atenționează și subliniază faptul că „Viața lor merită cunoscută, nu pentru slava lor pământească, ci ca oamenii din zilele noastre înnegurate de atâtea rătăciri, urmări ale îndepărtării de Dumnezeu, să știe că au existat în veacul al XX – lea

asemenea aleși care s-au ridicat la puterea de credință și de jertfă a primilor martiri creștini”.

Știind, din propria-mi experiență, că fiecare întâlnire cu Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa a fost un prilej de mare înălțare sufletească și de sărbătoare, asemeni întâlnirilor învățăceilor cu marii filozofi ai vremii antice precum: Platon, Plotin, Socrate, Aristotel, fiindu-ne pildă demnă de urmat, de înțelepciune, abnegație și dăruire, mă (mai) gândesc ce repede îi uităm noi pe acești oameni, pe aceste personalități ale culturii și spiritualității noastre, fiindu-le prea puțin recunoscători pentru toate câte ne-au făcut și ne-au dăruit ei nouă!...

De aceea, cartea de față (și celelalte care sunt și vor mai apărea) este foarte bine venită, remarcându-se ca un omagiu și un prinos de recunoștință adus Părintelui Calciu, dorindu-se a fi un pas către revenirea la normalitatea cinstirii înaintașilor noștri așa cum se cuvine, aducându-ne astfel aminte „de mai marii noștri”!...

Eu personal, mă simt foarte împlinit și onorat pentru faptul că am avut fericitul prilej și marea șansă de a-l întâlni și (de) a-l cunoaște pe Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa – mare personalitate a culturii și spiritualității noastre românești și nu numai, având convingerea și nădejdea că vom ști cu toții pe mai departe, să ne cinstim înaintașii, potrivit meritelor și vredniciilor fiecăruia, cu toate că în aceste vremuri, prețuim mai mult pe alții de oriunde și de aiurea, căci ni se par a fi mai exotici, mai spectaculoși, mai senzaționali!...

Însă, rămânem convinși de faptul că ce este nobil rămâne iar ce este ieftin, apune!...

Așadar, cei alungați din turnurile babilonice pot bate la porțile cetății noului Ierusalim – cel bisericesc și ceresc ce „nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o, făclia ei fiind Mielul” (Apoc. 21, 23).

Lucrarea aceasta, cu alte cuvinte, este una de referință în domeniul istoriei și a spiritualității autentice, care ar trebui să se afle la îndemâna tuturor celor ce cred că „Biserica este cetatea pe care nici porțile iadului nu o vor birui”!...

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Veșnică să-i fie amintirea și pomenirea! Amin!

Cu aleasă prețuire și deosebită recunoștință,
Dr. Stelian Gomboș